

„Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!” (Zsolt. 27:14)

Szoktál félni? Természetesen – mondhatod – félni, aggódni mindenki szokott! Igazad is van! A felvételi előtt álló fél, hogy mi lesz vele, ha kudarcot vall és nem tud tervei szerint továbbtanulni. Sok fiatalban ott a félelem, hogy mi lesz, ha nem fog működni a párkapcsolata, ha miután megházasodtak, elmúlik a szerelem! A felnőttekben, hogy mi lesz, ha nem tudják fizetni a hitelt, taníttatni a gyerekeiket, egyáltalán tudnak-e igazán jó szülők lenni? Abban, aki beteg, ott motoszkál az aggodalom, hogy hat-e a kezelés, sikeres lesz-e a műtét. A járványhelyzetben, hogy

mi lesz, ha én, vagy a szerettem megkapjuk a betegséget, jó lesz-e a vakcina, és sorolhatnám napestig az életünket átható félelmeket.

Igenám, csakhogy a félelem épp a reménységet oltja ki! A félelem gúzsba köt, a fókuszot önmagunkra és az adott problémára behúzza, lelkiileg börtönbe vet, megbénít és fáradttá tesz. A reménynek nem a reménytelenség éppén ezért az ellentéte, hanem a félelem. A keresztyénségünk pedig, épp a hitünk által a reménységről kell(ene) szóljon! Akkor mi a teendő?

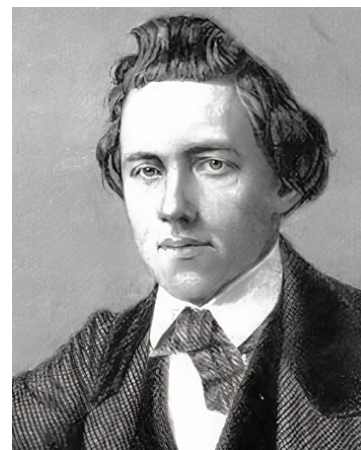
Nézz vissza! A Szentírást áthatja az emlékezés gondolata. Egy szerző sem becsüli a le a nehézségeket, sőt a félelmeket sem, de azt mondják, hogy nézz vissza és emlékezz! Gondolj vissza, hogy mi minden van már mögötted és vedd észre, hogy lehet, hogy voltak borzalmas idők és veszteségek, de azokon átsegített az Úr, soha nem voltál magadra hagyva! Ugye látod, hogy honnan vezetett ki eddig? Meríts ebből erőt és reménykedve vágj bele, légy erős és bátor! Nem az a bátor, aki nem fél, hanem akiben ott a reménység, és elég erős dönteni és cselekedni. Akiben ugyanis van reménység, az el mer indulni, tenni, az bizakodik, mert tudja, hogy van, ami még a félelménél is fontosabb, és ez viszi előre, aktiválja a hétköznapokban.

Nemrég olvastam egy történetet *Tapolyai Emőké*től, amelyben *Moritz Retzsch*-nek, a 19. századi német festőnek egyik híres képéről, a Sakkjátékról mesél el egy anekdotát. A képen a Sátán játszik egy fiatal férfival. Diadalmas gúnyal nézi a férfi vesztes arcát, ahogy kezében a fiatalembertől levett sakkbábút tartja. A háttérben egy angyal figyel sajnálkozva a játékot.

A képet nézve nekünk is eszünkbe juthat saját életünk a reménytelen játszmáival, elvesztett bábuival, érezzük a feszültséget, a veszteségtől való félelmet, a tehetetlenséget, a küzdelmet. Egy történet szerint azonban *Paul Morphy*, a 19. század egyik legkiemelkedőbb sakk mestere, aki már 21 évesen verhetetlen volt, a festmény előtt állva, hosszas vizsgálódás után felkiáltott: „A játéknak még nincs vége! A királynak még van egy lépése!”

Olyan jó lenne, ha mernénk mélyebben, alaposabban ránézni életünk táblájára ebben a mostani időszakban! Igenis komolyan vehetjük, hogy itt-ott teszünk rossz lépéseket, vannak veszteségeink és hiányaink és rettenetes érzés, amikor fogynak körülöttünk a bábuk, és mardos belül a félelem a veszített küzdelemtől. Hisszük-e, sőt látjuk-e mindeközben az igazságot, hogy a Királynak, a királyok Királyának még van egy lépése, van terve! Ez a mi életünk reménye minden élethelyzetben.

Akinek ugyanis ilyen élő reménysége van, az nem a körülményekre néz, arra, hogy „majd ez, vagy az történik”, hanem a Királyra. Az ilyen reménység, bár látja, hogy mi van körülötte, mégis azt kérdezi, hogy bennem mit akarsz elvégezni, miben akarsz formálni, merre akarsz indítani a nehézségek között akár? Akiben van reménység, az nem lefelé néz, hanem tudatosan felfelé próbál. Nem fásultan lebénel, hanem elindul. Lehet, hogy lassan, lépésenként, de megy előre. Megindul a másik felé, megindul Isten felé, megindul a saját lelke, önmaga megismerése felé, épp ezért ebben a mostani időszakban „reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!” Ámen.

(Berényiné Csinády Melinda)